

баба отхвръкна мигомъ на земята. Но не се утрепа.

Помжчихъ се нѣкакъ дастъкъ на колата. Нищо не излѣзе. Безъ тесла и свредель какво ще направишъ! Само се избавихъ. Тъй можеше лесно нощта да ни свари.

За щастие, скоро, минаха колари. Колата стъкмиха и съмъжка голѣма баба настаниха.

Азъ подкарахъ Сивча. Колата за-трака. Града на-ближихме.

— Карай, Пати-лане, че вече се сдрачи!

— Карамъ, бабо, карамъ!

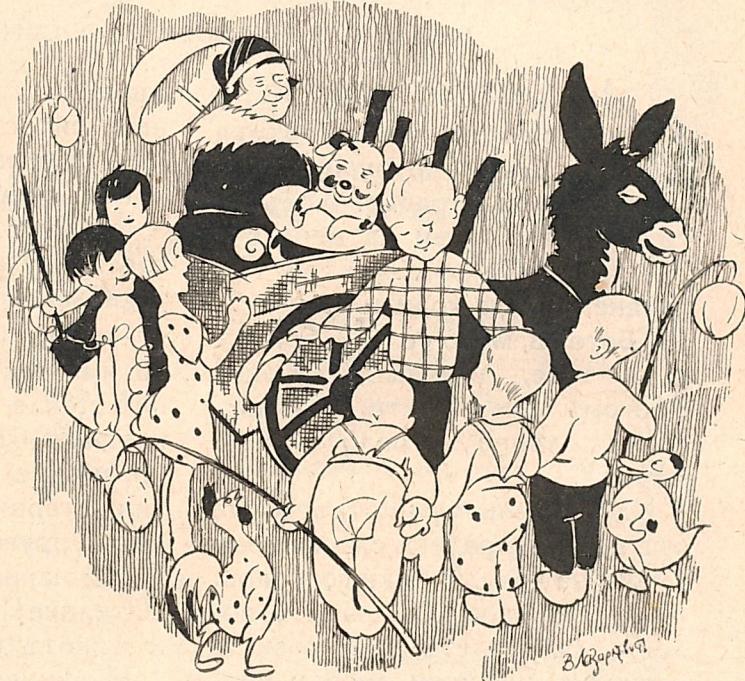
Крайната улицана града поехме. Но изведенъжъ спрѣхме. — Бабо, по-срещаши! Скочихъ отъ колата. Моята дружина съ тиквени фенери идѣше насреща.

— Бате Патилане! Най-после пристигна!

— Здравѣйте, юнаци!

— Бабо, да си жива! Пакъ при насъ севърна! — Идана се хвърли, та баба прегърна. Но

фенера падна, свещъта се търкулна, и доде се сѣтимъ, бабина-та шапка, що въ колата бѣше, започна да свѣти. Стана олелия. Но Данчо се хвърли, завчашъ огасия. Намръщи се доста баба Цоцолана, но азъ я раздумахъ: — Бабо

не сърди се! Все пакъ доста здрава шапката остана. За пологъ я бива! — Тръгнахме къмъ кѫщи съ тиквени фенери. И цѣлъ градъ излѣзе на насъ да се звѣри.

Хайде стига толкозъ. Поздравъ най-сърдеченъ! Твой приятелъ вѣченъ: Веселъ Патиланчо.

